

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

בס"ד • כח אדר ה'תשפ"ה **שבת החודש** פרשת פקודי • **גיליון 1503** • נא לשמור על קדושת הגליון

כניסת שבת: יום י"ח 18:18 ת"א 18:36 חיפה 18:28
יציאת שבת: יום י"ט 19:33 ת"א 19:35 חיפה 19:34

נכון לעכשיו
הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

בניין האומה בסבלנות, באהבה ובאמונה

עם סיום מלאכת המשכן הובא המשכן אל משה, ככתוב: "ותכל כל עבדת משכן אהל מועד... ויביאו את המשכן אל משה" (שמות לט לב-לג). רש"י מסביר "שלא היה יכול להקימו שום אדם מחמת כובד הקרשים, שאין כוח באדם לזקפן, ומשה העמידו. אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא איך אפשר הקמתו על ידי אדם, אמר לו עסוק אתה בידך נראה כמקימו, והוא נזקק וקם מאליו, וזהו שנאמר (שמות מז יז) הוקם המשכן, הוקם מאליו." (רש"י שם). הוקם מאליו, דהיינו בסיוע השם יתברך.

ואכן כוחו של האדם מוגבל. לפעמים הוא ניצב בפני משימות קשות ונכבדות שקשה להרימן כקרשי המשכן, אבל אל לו לאדם להתייאש ולהרים ידיים. יש לקחת בחשבון גם את הסיעתא דשמיא, שכן הכלל הנקוט בידינו הוא ש"אדם מקדש עצמו מעט שהוא מה שיוכל האדם לקנות בהשתדלותו, מקדשים אותו הרבה, שהוא העזר שעוזר אותו השם יתברך" (רמח"ל מסילת ישרים מידת הקדושה).

נכון לעכשיו, דורנו, דור הקמת הבית הלאומי, דור של קיבוץ גלויות וביסוס אחיזתנו בארץ חיינו, הוא רצוף קשיים, סיבוכים, מאבקים ומלחמות. לעתים אנו ניצבים בפני משימות כבדות ומסובכות בנושאים קיומיים, בטחוניים וכלכליים, ולא פחות קשיים בנושאים רוחניים וחברתיים כמו הנחלת המורשת היהודית לכלל עם ישראל ואחדות האומה. אל לנו להרים ידיים, אדרבא, יש להשתדל ולהתאמץ בסבלנות באהבה ובאמונה והשי"ת יעזור לנו ונקים את "קרשי המשכן הכבדים" של מדינתנו, ותחול עלינו ברכתו של משה רבינו בהקמת המשכן, שתשרה שכינה במעשה ידינו. "ויהי נעם ד' אליקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו" (תהילים צ יז).

מהמצפה לניצחון ולישועה השלמה

ז' חנוכה תשפ"ה

הגליון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
headoffice@emeir.org.il
ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

גואל חזק – ונגאל מִחֶזֶק
הרב אמיר דומן - 2

מבט הגאולה בניסן ובברכת האילנות
הרב אשר בוחבט - 2

התחדשות מתמדת
מתורת החסידות הרב יורם אליהו - 3

למה אותה תפילה כל יום?
פותחים סידור הרב אברהם אנגל - 3

חכם שהוא תלמיד
נתן קוטלר - 4

חירות ביקשתי...
יפה - 4

"הודו" לה' כי טוב
סיפורו של דניאל | הרב יואב מלכא - 5

מה יקרה בתחיית המתים?
הרב שלמה אבינר - 8

כן המפקד!
הרב חגי לונדני - 8

בעמוד 7

6

מעבדות זוגית
לחירות אישית וזוגית
אסתר אברהמי

מנקים חמץ ב"ראש יהודי".
אורית דהן

לתרומות למכון מאיר:
בטלפון 02-6461328
באתר meirtv.com
או סרקו את הברקוד

• אלפי שיעורים
• קירוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

היו שותפים
בהוספת יהדות באהבה!

גואל חזק – ונגאל מחזק

סיכום בשני משפטים לטור הראשון בסדרת פסח: חובת זיכרון **יציאת מצרים הימיומית**, היא חלק מהותי **מקבלת עול מלכות שמים המתמדת**, כיוון שהיא מרכיב ראשוני בזהות האישית והלאומית שלנו. התורה עצמה מדגישה שוב ושוב שיציאת מצרים מחייבת אותנו **לביטוי מעשי קבוע** של טוב וחסד לזולת.

יכול להיות שיהיה הבדל בין יחיד שיצא מבית האסורים ונפדה משבי ועבדות, לבין עם שלם. אולי יחיד שיצא מעבדות לחירות לא יצליח להתעלות למקום של נתינה והטבה לזולתו, וישקע ברחמים עצמיים, קורבנות, והרגשה של "מגיע לי, אחרי כל מה שעברתי". ובפרט אם "יש את מי להאשים", ולצערנו יש מי שדוחף לכיוון כזה גם כיום. אבל עם שלם שנגאל בצורה "חותכת" ומופלאה, מסבל נורא של מאות שנים – זה עולם אחר לחלוטין!

לא שאין קשיים גם כאן. התורה מספרת על מתלוננים, מאשימים ומתקרבלים, לאורך התהליך כולו. אבל אלו יחידים או תופעות מקומיות חולפות. "אשריך ישראל, מי כמוך עם נושע!" – זו הגדרה מדויקת לעם ישראל: **"עם נושע", בהווה תמידי**. ולא רק שהישועה היא הגדרת מהותית באופי הישראלי, אלא **"עם נושע בה'!"** נושע בידי ה', נושע בשם ה', נושע בעצם היותו אלוהי, בהיותו עם ה'.

היהודים הם עם ששרוי במצב צבירה של "גאולה מתמדת". ובעבור זה גם ה' יתברך הוא, כביכול,

היסטורית מופלאה – היא הנגאלת בכל עת ובכל דור, ברמה כזו שהיא אפילו מעל חשבונות החובה והזכות! שם שמים נושע מִמִּצְרִי, ויוצא מן הנעלם – אל הגילוי, מן הגנות – אל השבח, מן הקושיות הכואבות – אל פתחון הפה הסח והמגיד שבחו של מקום ברוך הוא, ושבחם של כל הבנים והבנות כולם, "בין חייבים ובין זכאים".

ומכאן לוקח גם האדם היחיד את הכוח לקבל את היותו נגאל ונושע, ולהתגבר על מנעמי ה"מגיע לי" המורעלים, **המשעבדים** אותו לתחושות ההחמצה והחמיצות. ה"הישגים", כביכול, שהוא גורף באמצעות הטחת אשמה ודרישות פיצוי, בהבלטת המחסור והכאב שהיו מנת חלקו, רק משקעים אותו בטיט, במרמור ומרורים, והישועה האמיתית מתרחקת. לעומת זאת, המצה הענווה מזכירה לו שהוא לא **"יוצא מן הכלל" אלא "יוצא עם הכלל"** לחירות עולם.

זיכרון היציאה מעבדות ושבי מצרים בהחלט מקנה לנו "זכויות": הזכות להיות חלק מישועת ה' עצמו, מישועת ישראל וגאולתו הנצחית, והזכות לקבל כוחות אינסופיים להתגבר ולצאת מכל צרה וצוקה, כדי להמשיך ולהיות בנתינה מתמדת לזולתו, הזקוקים לישועה בגוף, בנפש וברוח.

לשאלות באמונה, עצה והדרכה:
amirduman@gmail.com

הרב אשר בוחבט
ר"מ במכון מאיר

מקומה: "אֲזָז יִרְבְּנוּ כָּל עַצְמֵי יֵעָר לִפְנֵי ה' פִּי בָא פִי בָא לְשֹׁפֵט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תָּבֵל בְּצֶדֶק וְעֵמִים בְּאִמּוֹנָתוֹ", שבשעה שעם ישראל מחברים שמים וארץ ומחברים לזהותם, האויבים נשפטים על הצדק והאמונה, ואויבי ישראל – סר צלם מעליהם. וכאן יש רמז בפסוק של חודש ניסן – **יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ** שסופי התיבות בקריאתם הם **צלמו**, כשעם ישראל מחברים לגאולה, כל אויבי ישראל נופלים לפניהם. כדברי משה רבינו **"כִּי לִחְמֹנִי הֵם סָר צֶלֶם מֵעֲלֵיהֶם"** וה' אֶתְנֵנוּ אֶל תִּירָאֵם".⁶ בחודש זה, כשמו כן הוא, **ניסן** לשון ניסים, כשעם ישראל זוכים בחודש זה לאורך כל ההיסטוריה המשך המאמר בעמוד 4

כי תורתנו מחוברת לעולם הטבע שבחוץ, ומה שאתה מרגיש בנפש פנימה, יציאה לחירות ויציאה מן המצר, כך **צריך להרגיש גם בגינה ובשדה בחוץ כשהכול מתבקע מתרדמת החורף ומתחדש: הפנים ברוחנו, ובחוץ – בטבע הסובב אותנו "תתחדש פנשר נעורכי"**.³ ולכך הפסוק שרמזו בכל חודש לצירוף שמות הויה,⁴ בחודש ניסן הוא ככתיבתו מהפסוק בתהלים: **"יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ"**.⁵ כשהשמים והארץ מחברים, הפנים והחוץ מחברים כסדר הנכון בחודש זה, כך כל הבריאה מוצאת את

בתחילת חודש ניסן, כשהאדם יוצא אל החוץ ורואה אילנות פורחים, מברך ברכה הנקראת ברכת האילנות.¹ ברכה זו מברכים על שני עצי פרי מלבנים בפרחים, ומזכיר בהלכה שאם בעץ יש פירות, אבל אין פרחים, אין מברכים עליו. נשאלת השאלה מדוע על עץ שכבר הוציא פירות, שזו הרי כל מטרתו של העץ, לא מברכים, ודווקא עץ עם פרחים בלבד עלי מברכים? וההסבר לכך הוא שבחודש ניסן, חודש הגאולה, באה המצווה להרגיל אותנו במבט של גאולה – בהבנה שמהפרחים האלה עוד ינובו פירות בחיבור לתהליך, כפי שאנו מתפללים "מצמיח קרן ישועה" בראייה **החשובה שלשמוח בכל בלבול ופריחה באומה** גם אם עדיין לא הגיע הפרי לשלמות.

חודש ניסן חייב לחול באביב שנאמר **"שָׁמֹר אֶת חֹדֶשׁ הָאָבִיב"**² והיות שהלוח העברי הוא לפי שנת הלבנה, מוסיפים פעם בכמה שנים עוד חודש על מנת שניסן יצא בתקופת האביב,

העלון מוקדש לזכר ועלוי נשמת

גולדי טובה שורץ ז"ל

גולדי טובה בת הרב יוסף בנימין ז"ל

אשה תמימה ואמיצה, זמירות ושבחות השם בפיה תמיד
נפטרה בראש חודש ניסן תשס"ב

תנצב"ה
גד שורץ

פרשת החודש

התחדשות מתמדת

בסיום ארבע הפרשיות המיוחדות שיש לנו בחודש זה, אנו מגיעים השבת לפרשת החודש, וקוראים בנוסף לפרשת השבוע, חלק מפרק י"ב בספר שמות, 'החודש הזה לכם ראש חודשים'. צריך להבין עניינה של פרשה זו וכיצד היא מסייעת לנו בהכנה לחג הפסח.

שואל הנתיבות שלום כמה שאלות שעולות מן הפסוקים: למה יש כפילות, החודש הזה לכם ראש חודשים, ראשון הוא לחודשי השנה, ולכאורה זו אותה משמעות. רש"י הראשון על התורה אומר, שהתורה היתה צריכה להתחיל מפרק זה, 'החודש הזה לכם', שהיא המצווה הראשונה שנצטוו בה ישראל, משמע שיש מעלה גדולה למצווה זו שנבחרה כמצווה הראשונה שנצטוו ישראל ואם כן צריך לבאר עניינה.

מבאר הנתיבות שלום, כי במשך השנה יש הרבה זמנים של התחדשות שבהם יכול היהודי להתחדש לבריה חדשה, אבל הפסוק, 'החודש הזה לכם ראש חודשים', מלמד שההתחדשות של החודש הזה היא ראש לכל ההתחדשויות, ראשון הוא לכם לחודשי השנה. חודש ניסן מסוגל ביותר להתחדשות, יותר מכל הזמנים בשנה, גם ממצבים קשים ביותר שבכל השנה אדם לא מצליח לצאת מהם ולהשתנות, יכול הוא בחודש ניסן להתחדש

כבריה חדשה. ומיוחד דבר זה לעם ישראל ולא לגויים אשר מונים את השנה כמניין החמה, השמש, שאין בה שום שינוי, אבל עם ישראל מונים ללבנה, לירח, שתמיד מצוי במצב של שינוי והתחדשות. בכל עת ובכל שעה משתנה מצב הלבנה, יש בה איזון התחדשות קטנה, אין יום שמצבה דומה ליום הקודם, ואנו אומרים זאת בברכת הלבנה, 'וללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן שהם עתידים להתחדש כמותה', שעם ישראל הם תמיד במצב של התחדשות. כל שעה בחייו של היהודי היא מצב מיוחד בפני עצמו, ותמיד הוא יכול להתחדש כבריה חדשה, אפילו בזמנים של שיא החשכה שיהודי מגיע למצב של אפס, וימש חושך, גם אז יש לו את הכוח הזה שישיראל מונים ללבנה, והוא יודע שאמנם עכשיו הוא בחושך אבל תכף יופיע שוב האור, כי היהודי גם בשיא שפלותו יש בו חלק אלוך ממעל, והניצוץ הזה אינו מסתלק ממנו ועל-ידי הקוסטא דחיותא (מעט החיות) שנשאר בו הוא חוזר ומתחדש כבריה חדשה.

לכן היא המצווה שראוי להתחיל בה את התורה, כי כוח ההתחדשות הוא הדבר הגדול ביותר והוא היסוד לכל התורה ותר"ג המצוות, שליהודי יש היכולת לצאת מכל המצבים הקשים ולהתחדש כבריה חדשה.

מוסיף הנתיבות שלום, שהעבודה בחודש הזה היא באהבת ה', לעורר אהבתו יתברך, שההתחדשות

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

באהבת ה' היא הראשונה בכל דרכי ההתחדשות. יש דרך התחדשות ביראת ה', אבל החודש הזה לכם ראש חודשים, כי עניינו, אהבת ה', אהבת ישראל להקב"ה ואהבת הקב"ה לישראל - וזה מיוחד רק לישראל שמונים ללבנה. ואהבת ה' אצלנו היא גם בזמן שמאיר לנו, וגם בחשכה, בעת ש'במחשכים הושיבנו' ואינו מבינים מאומה, גם אז אנו מאמינים שכל מה שה' עושה הוא עושה לטובה, ומצד שני גם אהבת ה' לישראל מתעוררת בכל תוקפה בחודש זה.

והנה עשרת הימים הראשונים של החודש הם בבחינת עשרת ימי תשובה, בתשרי הם עשרה ימי תשובה מיראה, ובניסן הם ימי תשובה מאהבה, כי בהם רואים את גודל אהבת ה' לישראל שבחר בהם להיות העם הנבחר. ועוד, יש ארבעה ימים שהם כנגד הימים שבין יום כיפור לסוכות שקדושתם גדולה מאוד, וכל זה הכנה ללילה הקדוש, ליל הסדר, שבו יורדים גילויים נשגבים ביותר שלא כל מוח יכול להכיל אותם, וזו הזדמנות לאדם לנצל את ההארה הזו, שכתוב בהגדה 'וכאן הבן שואל', שבילילה הזה שבנים אנחנו לה' אלוהינו, יכול יהודי לבקש ולקבל כל משאלותיו מאביו שבשמים. לכן צריכים את ההכנה הגדולה הזו של עשרה ימים וארבעת הימים שכולם הכנה לליל התקדש החג, ומסוגל היהודי מכוח זה להגיע למה שאינו מסוגל בכל השנה כולה.

פותחים סידור

חיבור מחדש לעבודת התפילה

הרב אברהם אנגל*

למה אותה תפילה כל יום?

לא נוכל להשלים את לימודנו בגדלות עוצמתו של האדם המתפלל לפני שנגיע ביעד שני מקורות מופלאים שידהימו אותנו.

רוצח בשגגה צריך לגלות לעיר מקלט, ולהישאר בה עד מות הכהן הגדול. הרוצח שידוע שהוא נתון במאסר בעיר המקלט עד מות הכהן הגדול, משכים מדי בוקר ומתפלל: הלוואי שימות כבר הכהן הגדול הזה!!! חז"ל מספרים לנו במסכת מכות (ב, ו) שאמו של הכהן הגדול באה אל הרוצח, ומביאה לו אוכל ובגדים כדי שלא יתפלל על בנה שימות. והדבר תמוה מאד. שהרי, נתבונן לרגע, מי מתפלל כאן על מי? רוצח מתפלל על כהן גדול! ממה מודאגת אמו של הכהן הגדול, הרי היא יודעת ומכירה את גדלותו וקדושתו של בנה!?

למה היא מפחדת מתפילה של רוצח?

אין זאת אלא משום שהיא יודעת שאפילו האדם הרחוק ביותר מסוגל להפוך עולמות ואפילו להמית את בנה, בכוח תפילתו.

הבה נעיין בעוד הלכה מופלאה המלמדת על כוחו של המתפלל. הגמרא (בבא מציעא קה, ב) מלמדת שאדם שחזר שדה מחברו, וסיכמו ביניהם שבסוף העונה החוזר ייתן סך מסוים של תבואה מהיכול, אולם אם היתה בצורת או שידפון, וכל השדות בסביבה נשדפו, החוזר פטור מלתת את התבואה שסיכמו ביניהם, מפני שזו מכת מדינה, ושניהם מפסידים. אבל אם השניים סיכמו שהחוזר יזרע

כל הנבראים. ויחד עם תובנה זו באה תחושה של אחריות גדולה המוטלת על כל אחד מאתנו, שכן ללא תפילתנו - אין לעולם קיום. לכל אחד מאתנו נפש ייחודית, אופי ייחודי, כוחות מיוחדים, וממילא לכל אחד מאתנו ישנה גם דרך מיוחדת, שליחות מיוחדת, מתנה שרק הוא מסוגל לתת לעולם. כשם שאין תפילה אחת דומה לחברתה, כך אין מתפלל אחד דומה לחברו, וכל אדם מתפלל אחרת, מכוח אחרת, מביא לידי ביטוי מהות אחרת שהעולם אינו שלם בלעדיו. רק צריך להאמין בכוחו, וביכולת השפעתו על כל העולמות. נסיים בדבריו המתוקים של הרב עדין שטיינזלץ זצ"ל כפי שמספר תלמידו יואל שפיץ בספרו 'סיפור טוב מתחיל מהאמצע': "פעם כשהייתי קצת יותר מחוצף שאלתי את הרב עדין: הרב, תגיד לי את האמת, אפשר להתפלל כל יום בדיוק את אותו נוסח של התפילה בלי להשתעמם? הרב עדין הרים את מבטו הסתכל בי במבט משועשע וענה: אמנם התפילה של אתמול היא בדיוק התפילה של היום, אבל אתה לא אותו אדם. אז זה לא משעמם. לאחר מכן הוא עצר, נשם עמוק וירה לעברי: ואם אתה אותו אדם שהיית אתמול, אז לא התפילה היא המשעממת - אלא אתה! והלך".

* הרב אברהם אנגל מחבר הספר על התפילה "ואביהת תהילה" avrahamengel1@gmail.com לתגובות

חירות ביקשתי...

יפה ויטנברג

חירות אני מבקשת. להבינה עד תום... לחוות אותה חרותה בתוכי...

יוצאת ומחפשת אנשים 'חירותיים', והנה אני מוצאת מיד בעיר הקודש אנשים אשר חותרים על דגלם את סמל ה'חירות'. רואה שהם יוצאים ביום ובלילה לשאת את קולם הרם בשם החופש והשוויון והדמוקרטיה והבירוקרטיה וההיררכיה שבראשה מערכת המשפט והצדק... מה יותר משכנע מזה? ואם תאמרו גם 'אנרכיה', הנה לא אתפתה, כי היא מן הסתם ודאי תוצאה של מסירות נפשם, ללכת עד הסוף... בשם החירות...

ואני שואלת ועונה, נו, האין זו חירות?! אולי אצא לחקור ולחזור קצת פנימה, אולי אאמץ את החירות הנכספת...

ומגיעה אל מעוז החירות, אל אנשי החופש! חופש ממש, עד שבשמו פרצו את הגבולות ואת החוק ונראה כי הפכו אותם לצחוק כשרוממות הצדק והאמת בגרונם, כיאה למה שהולם את החירות, והם הולמים ומרעשים בפטישים, וגם חוסמים כבישים.

לא! לא ישללו מהם את הדמוקרטיה, את החופש להתבטא, לומר ולעשות ככל העולה על רוחם, שכן אנשי רוח הם...

ובשם חופש הביטוי ביקשתי לבטא ולהעשיר את דעתי בשאלתי...

ביקשתי אוזן קשבת, ואולי

אם אפשר לשבת ולהבהיר לעצמי

מהו אותו כוח המניע אותם להתמסר עד כדי השלכת מוסרות המוסר. מהו אותו רעיון או אידיאל שבשמו היו להוטים להשיג את מבוקשם, ודאי רעיון גדול...

אבל בהיטוי אל תוך עיניהם ראיתי... בעצם לא ראיתי דבר, לא כלום... כן. כן ראיתי משהו, זר ומנוכר, ופשוט נבהלתי, כמו מאוימת... ודאי לא מה שביקשתי לראות. והזדרזתי לחזור כלעומת שבאתי.

לא ויתרתי. הכנסתי את עצמי לתוך קבוצה אחרת, בחלקה נושאי כיפות לראשם, שגם היא נשאה על דגלה את החירות. הבטתי בעיניהם ומה נפעמתי. ראיתי מה שביקשתי, עיניהם הביטו אל הנעשה מולם. ומה שראיתי שם במבטם... כן ראיתי שם מבט של אהבה, לא פחות, לאחיהם, ובקולם השקט ניכרה דאגה עצומה ממעשיהם ומנפשם התועה, ולכן כל זה עלול להוביל... ואני הרגשתי משהו מה חמלה, המצריכה תפילה, עלינו, עליהם ועל כל עם ישראל היושב כאן בארץ, בציון, רק מכוח אחד. חשתי חמלה על אותו כוח שבצרנו לו צר, הנותן עוצמה בלתי נתפסת לכל המוסרים את נפשם באמת למענו, ומתפללים לשוב לכאן כבר אלפיים שנה.

והנה עולה בעיני תמונה מימי שלמה המלך, שהיה עליו לפסוק בין שתי נשים למי באמת שייך התינוק, ששתיהן טענו שהוא שלהן...

וכאשר אמר לגזור את התינוק ולחלקו לשניים, האם ששיקרה מיד קפצה ואמרה גזור, גם לי גם לה לא יהיה...

ונודעזעה האם האמיתית ואמרה חס ושלום!! תנו לה את התינוק, רק אל תפגעו בו לרעה. ומיד הבין שלמה המלך מי היא האם האמיתית.

והבנתי. הבנתי שהחירות האמיתית היא מקור היציבות שלנו, זו החירות המבוססת על כל

ערכי המוסר, האכפתיות והצדק, ולא ברעש ולא בכוח... ומעל הכול על האהבה.

אהבה לעצמנו, הנושאים את צלם אלוקים בתוכם, אהבה לאחינו, שלדאבון לבנו מכסים את נשמתם בתרבות שבעוכרינו, עד כדי סכנה לקיומנו בהתכחשם לעצמם ולכל מה שבאמת שלנו, בהתכחשם לכל מה שבעצם הביא אותם ואותנו עד הלום... לציון... מושא חלומנו העתיק, מאוינו ותשוקתנו.

"וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם"

צפורה רוזנברג

הַשְׁלֵמָה תְּכַלִּית
הַבְּרִיאוֹתָ כְּטִלִית
מוֹרִידָה עֵנָן
מִסְמֵל כְּבוֹד
וְסִתָּר

שְׂכִינָה מְחַפֶּשֶׁת
מְעוֹן לְהַפְסֵס
בְּלִבּוֹת פְּתוּחִים
לְמַרְחֵב שְׁמִימִי
פְּנִימִי

חַיּוֹת הַקֶּדֶשׁ וְהַאֲוִיפִים
נְחוּשִׁים לְהַחֲיֵשׁ
גְּאֻלָּה לְעַם נִמְרִים
כִּי קָרְבוּ לְבָא
לְקָרֵב

וְאֵנִי פּוֹנֶה בְּתַחֲנָה
לְמִקְוָמוֹ
שֶׁל עוֹלָם
שְׂאִין עוֹלָמוֹ
מִקְוָמוֹ

אֶנָּה פֶּתַח לָנוּ שַׁעַר
בְּעֵת נְעִילַת מִנְהָרָה
כִּי עָלֶיךָ הוֹרָגְנוּ
מְאֻחָדִים בְּמִשְׁיָמָה
מִיָּחָדִים שְׂמִיךָ
בְּאַהֲבָה

חוֹתְרִים חֲתִיכָה
תַּחַת כְּסֵא כְּבוֹדְךָ
וּמִמָּנִינִים
שְׂאִין אֶתְּךָ
פְּנִי מִמָּךְ

מְנַסִּים לְהַשְׁפִּיעַ
בְּקוֹל כְּעֵשׂ גְּדוֹל
בְּאֶרֶץ חֲרוּשָׁה
וּבְקוֹל דְּמָמָה דְּקָה
בְּלַחֵשׁ תַּפְלָה

שאפילו עדיין איננו רואים את הפירות, שמחים אנו בכל טובה שהקב"ה מצמיח ומקדם אותנו **לעוד יותר טוב...** "בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל".¹¹

1. שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן רכו סעיף א
2. דברים פרק טז פסוק א (פרשת ראה)
3. תהלים פרק קג פסוק ה
4. בני יששכר מאמרי חודש ניסן מאמר א - ראשון הוא
5. תהלים פרק צו פסוק יא
6. במדבר פרק יד פסוק ט (פרשת שלח)
7. ילקוט שמעוני ירמיהו רמז שיד
8. ספר נצח ישראל פרק ג
9. בראשית פרק ג פסוק יב (פרשת בראשית)
10. עין איה / שבת א / פרק שני / קי.
11. תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף יא עמוד א

כבר הוליד באותו היום והיו לו פירות מוכנים על העץ אלא שהאדם כפר בטובה שה' נתן לו ואמר: "הָאֵשֶׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִיא נִתְּנָה לִי מִן הָעֵץ נֶאֱכָל".⁹ ולאחר שהעולם נפל, נדרשת מאז הכנה וסבלנות "צָרָה וְקָצִיר וְקָרָה וְחוֹם וְקֵץ וְחֶרֶף" על מנת להכיר בטוב ולהעריכו. מסביר הרב קוק זצ"ל¹⁰ שהתהליך והצמיחה הם כדי שהאדם יהיה מסוגל להכיל את הפרי והיצירה ולהעריכו בחשיבות המתאימה לו, וכאשר אנשים מחפשים רק את ה'כאן ועכשיו' מיד, ללא תהליך של צמיחה, הם **יכולים ליפול ולמאוס בכל דבר חשוב וערכי ולאבדו**, שהרי לא היתה להם הכנה מספיקה והסתגלות ועבודה לשמוח בטוב שה' נותן, שזה מבט הגאולה - לשמוח באילנות המלבלבים

המשך המאמר של הרב בוחבוט מעמוד 2 < לנס: במלחמת אברהם אבינו בארבעת המלכים, שהכול היה בנס: ביציאת מצרים ובהכאת צבאו האדיר של סנחריב; במגילת אסתר בהפלת המן ובתלייתו - הכל ניסים, **וכשזוכה האדם לנס, צריך הוא להודות לה' בפיו. ומכאן מראה הבני יששכר רמז במילה 'ניסן' - שמספרה 'מאה שבעים וחמש' בגימטריה פה פה. שצריך להודות לה' בפה וזה פה-סח, ובליל הסדר פותחים פינו לספר ולהלל שמו יתברך.**

ולעתיד לבוא מובא: "עתידים אילנות שבארץ ישראל **שיטענו פירות בכל יום**"⁷ מסביר המהר"ל⁸ שהתהליך של הצמיחה הוא בעקבות החטא שנתקללה האדמה, כשלפני כן האדם בגן עדן

הרב יואב מלכא

מעולמם של בעלי תשובה

"הודו" לה' כי טוב.

סיפורו של דניאל

ראיתי עומד על פתח בית המדרש ומביט אל חללו. מראהו מעיד שבא מ"שדות המזרח". אור פניו חצוב מ"ספירה" בה משוטטים אלו החפצים ל"סדר גט" בין גוף לנשמה. אינם מאמינים ששני הפכים אלו יכולים לעמוד תחת "חופה" אחת ל"התייחד" ולהוליד תולדות 'קדושה'. מבקש להיבלע ביישות אינסופית ולשים קץ לסבל ה"הכלאה" המעיקה שבין הגוף לנשמה.

סאז וקמנצ'ה על כתפו האחת וסוללת חלילים: בנסורי, נאי טורקי ונאי פרסי על כתפו השניה. שערו בהיר מתולתל וצפוף, עשוי מקלעות כדמות חלות זעירות וארוכות. מלבושיו דקים ורחבים, ארוגים ומדודים על פי "גזרת הרוח" הממלאת את כל הוויתו. עומד דומם בלא ניע....

כל ישותו כ"חלת שבת" אוורירית עשויה קמח לבן נטול סובין. מטה און לצחצוח חרבות מלחמתה של תורה שבעל פה. לרגע נדמה שהוא קולט פיסת שיח המתנהלת לצידו: "הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, ונגחו שורו של בעל הבית, או שנשכו כלבו של בעל הבית, פטור.

נגח הוא שורו של בעל הבית, חייב..." משתומם על הניגון התלמודי וסילסולי

אצבעותיהם המונפות באוויר של התלמידים הניצים ביניהם בעוז מלחמתה של תורה. עימות חריף מנסר בחלל נפשו שעה שהוא שומע את פרטי הפרטים המשתרגים כנימי דם זעירים, שואל נפשו להיבלע ב"ענן המרשמלו" הרוחני אותו טרח לטפח במנזרי המזרח. דקה חולפת... עשרה... מחצית השעה... הוא עדיין נטוע שם.

כלום לא הגיע הזמן להאיר לו פנים! פניתי אליו בברכת שלום. הוא הביט עלי בחביבות. חיכוך מאופק אך מלא כוונה ורוך. ניסיתי לעוררו לדבר, אך מילותיו מדודות ושקולות כמכיר היטב את ערך הדיבור.

שמו דניאל, מקום הולדתו תל אביב, באחת משכונות הצפון הנחשבות. מסלול חייו צבא - הודו - חזרה לארץ לזמן קצר בלבד כדי להתחמש במזמנים ולשוב להודו. שם השתקע כחמש שנים במנזר "טושיטה" בדרמסאלה ורכש מעלה רמה באומנות השתיקה. באחת הפעמים - כך סיפר - נבלע ב"אין סוף" ורק בקושי ובדרך נס הצליח מורו להחזיר את נשמתו לגופו. סיפר לי איך נבהל עד מוות מחווית ה"מוות הקליני" הזה. מאז הוא אוהב את גופו, רוצה לשמרו, להבריאו, לתת לו את מקומו ואולי אפילו להופכו ל"משכן" שהנשמה תחפוץ לדור בתוכו בשלום ובאחוזה. כשסיפר זאת למורו הגדול הוא חייך ואמר: "יהודי!!

'משכן' אתה רוצה?

לא תוכל למצוא אותו במנזרי הודו לך לך אל הארץ... ובקש משאלות ליבך בתורת ישראל, השקפתה ומצוותיה". כנות ליבו של מורו הנערץ עוררה בו שבועה פנימית שלא ינוח ולא ישקוט, עד שיתגלה על קנקנה של תורת ישראל.

והנה הוא כאן. ואז הוסיף: "המלל האינסופי והקולני המתרחש כאן לגנד עיני כל כל כך מוכר וזה... זר ומוכר

בעת ובעונה אחת." דניאל ביקש להשתלב בלימודי הגמרא דווקא... וגם כשניסיתי לדבר אל ליבו שראוי לו ללמוד ולעיין תחילה ביסודות האמונה ומחשבת ישראל דחה את עצתי ואמר: "גמרא אני רוצה! משכן אני רוצה!"

בכל זאת הצעתי לו לפסוע בהדרגתיות על "שפתו של ים התלמוד" הגועש. כבר שבועיים יושב דניאל בכיתת המתחילים. באחת הפעמים ראיתיו כשפניו כבושות על שולחנו. התישבותי דומם לצידו. אוזני קלטו יבבה דקה. הוא חש בנוכחותי וגילה את פניו. עיניו מוצפות דמעה. שאלתי, מה לך דניאל? והא השיב בקול בוכים חרישי: הגמרא דוחה ומגרשת אותי ובכל פעם שאני מנסה להאזין לסודה היא הופכת פניה, מפנה לי את גבה ומתסיסה בי חוויה כואבת של אובדן דרך ביער פרטיה הסבוך עד שלפעמים מתעורר בי געגוע מייסר לרוחניות כזו שהכרתי במסעות ה"רפאסנה" בהודו. להיבלע שוב ברחמה של רוחניות המזרח.

הייתי מתבונן בו בשעת תפילות הציבור מאריך בתפילתו יותר מן הרגיל. איזה סוד הוא ממתיק שם עם בוראו? חשבתי לעצמי. ודאי מפציר בו לגלות לו את סוד ה"משכן".

והנה מקץ ארבעה חודשים ראיתי נושא ונותן עם החברותא שלו בגמרא. שואל כעניין ומשיב כהלכה. בונה בשכלו ומצייר בליבו מהלכה של סוגיה... אור פניו השתנה אך זהו כבר אור החיבור והזיווג שבין תורה שבכתב לתורה שבעל פה האופייני כל כך לעמלי תורה. מה הפלא אם כן שמקץ עוד כחמישה חודשים אמר לי בחיוך מבויש: "אני רוצה להתחתן".

זכיתי להמציא לו שידוכו מן השמים ולא רק שאיננו קץ ב"מנת הקבין" של שיחת אשתו אלא מונה מילותיה כפנינים כאילו היו הן חלקי ה"משכן" עצמו. "...זכו שכינה ביניהם".

הדף הרעיוני

רעיונות מתוך הדף יומי

נתן קוטלר

ללמד לאחרים אחר שרואה גם כן שיוכל עדיין ללמוד מזולתו ישתדל ללמוד עד תכלית מה שאפשר לו וזהו ענין הוי זנב לאריות ואל תהי ראש לשועלים כלומר נוח לך להיות תלמיד לגדולים משתהיה רב לקטנים".

מבחן הקבלה הראשון לתלמיד שמצטרף לשורות שלפני הסנהדרין, הוא בדיקת הנכונות שלו ללמוד מהזולת. תלמיד חכם שמוכן להיות 'זנב לאריות' ולדעת שאין הוא יודע - הוא המתאים להצטרף לשורות החשובות הללו.

שעובר שורה קדימה, הוא עובר לסוף השורה ולא לראש השורה. אך הגמרא שואלת "ולימא להו עד האידנא הוה יתיבנא ברישא - השתא מותביתו לי בדנבי! [=התלמיד חכם יכול לטעון שעד עכשיו הוא ישב בראש השורה הקודמת וכעת מושיבים אותו בסוף השורה הבאה!]. אביי משיב: "דאמרי ליה הכי [=אומרים לו כך]: הוי זנב לאריות ואל תהי ראש לשועלים". צריך להבין מדוע חז"ל מדגישים כל כך את סדר הישיבה ובמיוחד שכל תלמיד חכם שמקודם צריך לשבת בסוף השורה הבאה? המאירי מסביר את דברי אביי שמקורם פרקי אבות (ה, טו): "כוונתו בזה שישתדל להשלים עצמו במה שיוכל ואל יראה עצמו נשלם וכבלתי צריך לזולתו כל שהוא יודע זולתו חכם ממנו ואמר שאם רואה בעצמו שיוכל

במשנתנו נאמר שבאולם הסנהדרין לא ישבו רק הדיינים עצמם וסופרי הדיינים, אלא ישבו שלוש שורות של עשרים ושלושה תלמידי חכמים. סדר הישיבה בשורות אלו היו לפי סדר גדולתם ולכן "כל אחד ואחד מכיר את מקומו". אם היו צריכים להחליף את אחד הדיינים הקבועים (כגון שמת), סומכים את אחד מתלמידי החכמים מהשורה הראשונה. לאחר מכן היו מקדמים אחד מהשורה השניה לשורה הראשונה ואחד מהשורה השלישית לשורה השניה. לאחר מכן היו בוחרים תלמיד חכם מהקהל ומושיבים אותו בשורה השלישית "ולא היה יושב במקומו של ראשון אלא יושב במקום הראוי לו", כלומר בסוף השורה השלישית. אביי מסיק מדברי המשנה שכל תלמיד חכם

מעבדות זוגית לחירות אישית וזוגית

ישנם זוגות שכלפי חוץ נראים מאושרים, אבל אחד מבני הזוג (ולפעמים שניהם) מרגישים עבדים זה לזה. העבדות מתבטאת בתחושת ה"אין ברירה" ולכן, הם עבדים לתפקידים, לדרישות, לשקט - מהפחד לבטא את הרצון והצורך הפנימי, שמה יגיעו למריבות וכד'.

לא נישאים כדי לחיות בזוגיות כואבת, עצובה, או מתוך המחשבה שזוגיות אוהבת הולכת ופוחתת יותר ויותר. באותה מידה, גם לא מתחתנים ואחר כך מפרקים קשר שאינו מושלם, או שלא יודעים להתמודד. אלא ההפך הגמור: **נישאים, כדי להתנשא, להתרומם, לשמוח ולהתענג.**

אז איך יוצאים מעבדות לחירות זוגית ומתעוררים לחיים מאושרים ביחד?

שני ואלעד נשואים כבר עשור. מבחוצ, הם נראים זוג רגיל: ילדים, בית נעים, שבתות עם המשפחה המורחבת וחברה נעימה. היו שקינאו בהם ואמרו שהם נראים זוג מושלם. (אתם מכירים זוגות מושלמים? אני לא! אני מכירה זוגות מאושרים שעובדים תדיר להשלים את עצמם.)

אבל בפנים... שני הרגישה שהיא פשוט העובדת היחידה, בכל מה ששייך לזוגיות ולמשפחה. היא הייתה אחראית על הכול: על הילדים, הבית, הקניות, תיאום בין משפחות, רגשות, קשרים, אפילו היוזמה לאינטימיות.

אלעד? הוא נחמד ואפילו מסכים לכל מה שהיא אומרת ויוזמת. הוא אפילו אומר לה שהיא מושלמת. אבל היא מרגישה בודדה במערכה. לכן הנחמדות שלו מתסכלת אותה יותר. הוא פשוט... לא שם. הוא עייף רוב הזמן ("אני עובד.

כשהיא שואלת שאלות פתוחות, מתאפשר לאלעד להיות נוכח ושותף במרחב הזוגי.

חלוקת אחריות רגשית אלעד נוכח לראות שהיא כבר לא מתלוננת, אלא אומרת. היא לא מאשימה, אלא משתפת. במקום לבקש או לדרוש ממנו מה לעשות, היא שואלת מה הוא מוכן לעשות, כדי להרגיש שותפות רגשית גם בתפקוד טכני. אלעד נפתח לשיתוף פעולה: הם כתבו יחד, מה האחריות של כל אחד לא רק במטלות אלא גם ובעיקר באווירה הזוגית הרגשית. אלעד התעורר. לא מיד, אבל הוא הבין שמה שהיא אחריות של שני - זו ההזדמנות גם בשבילו, לגלות גם את עצמו.

מרחב אישי - גם בתוך זוגיות שני למדה לעצור ולקחת לעצמה זמן התייחסות לעצמיות שלה, ללא התמקדות בסוגי התפקידים שיש לה. היא ראתה את עצמה כאישיות בפני עצמה. כך שכאשר בחרה להיכנס לתפקיד כמו אמא ורעיה, עשתה זאת מתוך תחושת מלאות וסיפוק עצמי.

בחירה יומיומית בזוגיות חדשה לא "לתקן" את הקשר - אלא ליצור אותו מחדש. צעד אחד בכל פעם. התהליך בשלבים, איפשר לשניהם לחיות בחירות אמיתית: להיות אנחנו בלי לוותר על האני. חודש ניסן כבר בפתח, ובו גנזים כוחות החירות מאז יציאת מצרים, שחוזרים בכל שנה ושנה. אני מזמינה אתכם לעבור את התהליך שעברו אלעד ושני, לפי השלבים הללו, ובכל פעם מחדש לגלות את החירות האישית, יחד עם העמקת הקשר הזוגי, כך ששניכם גם יחד, משתכללים יותר ויותר. בעיני, הזוגיות היא מתנה אלווקית שניתן לחוות בה יותר ויותר אהבה עצמית ואהבה זוגית.

מה את רוצה! אני עוזר בפרנסה"; הוא מנותק ("את מסתדרת מצוין, אז למה את מתלוננת? סומך עליך!"); הוא שותק ולא משתף פעולה כשהיא מבקשת שיחשוב יחד איתה. ("את מבינה יותר ממני, אז אין לי מה לומר לך").

"אני מרגישה עבדות בזוגיות הזאת", היא אמרה לי. "אני כל הזמן נותנת - ואין לי מקום לעצמי. להרגיש שאני אישיות בפני עצמי. כאילו נועדתי לשרת אותו ואת כולם. הוא גם מבקש ממני עזרה, או שאכין לו משהו טעים כי הוא עייף ורעב... אני לא מרגישה שיש מקום לאישיות ולנשיות שלי. רק תפקוד טכני" אמרה בעצב.

היא לא רצתה לפרק - אבל היא גם לא יכולה להישאר ככה. כדי לא להישאר כך ולחיות באושה, היתה זקוקה לעבור את השלבים הבאים:

הכרה בכאב בלי האשמה עצמית ובלי להאשים את אלעד. שני התחילה להקשיב לעצמה. מה כואב לה? איפה היא מרגישה לבד בזוגיות הזו? לא כדי להאשים - אלא כדי להכיר את מי שהיא באישיותה, ולא בתפקוד הטכני שעליו קיבלה ציונים לשבח.

דיבור בגוף ראשון כדי להתחבר לאלעד. היא שיתפה אותו ברגשותיה. כמו: "כשאני אחראית לבד על כל הבית - אני מרגישה כמו עובדת, לא כמו אשתך." "אני זקוקה ממך לתחושה שאתה רואה את האישיות שלי, סתם ככה ולא בזכות מה שאני מתפקדת". היא סיימה כל משפט ב: "מה אתה חושב/ אומר/ מרגיש בהקשר למה שאמרתי?" היא נתנה לו להרגיש אותה - לא את הכעס, אלא את הגעגוע לתחושת היחד, האחדות.

חינוך עד הלב

אורית דהן מנהלת נועם בנים ומאמנת רגשית זוגית

orittguvot@gmail.com

מנקים חמץ ב"ראש יהודי"

בימים אלו שלאחר חג הפורים עסוקים בכל הבתים בהכנות קדחתניות לחג הפסח בכלל ולליל הסדר בפרט. הזרזים, כבר עשו קניות וניקו חלונות... אצל חלקנו מנסים להספיק לפני שהילדים יסיימו מסגרות. אז מתווספת עוד משימה - להעסיק את הקטנים ולגייס את האחרים לעבודה.

בבתים אחרים מחכים לשובם של הילדים מהשיבות והואלפנות כדי שיתנו יד בעבודות לקראת החג. **כאשר אנו עסוקים במשימה חשובה כל כך יש ערך להגדיר לעצמנו מה המטרה.**

ברור שכולנו מחויבים להלכות החג ולשמירת מצוות החג. כולנו מבקשים שהחג יהיה משמעותי ויטיב חותם עמוק בילדים. אולי נוכל להיזכר מה היה בהיותנו ילדים. איך היו ההכנות לחג עבורנו.

האם זו היתה חוויה נעימה? האם זו היתה מטלה ארוכה שאין לה סוף? האם אנחנו נמלטה מפינו כאשר פסח התקרב? ומה החוויה שנרצה להשריש בקרב ילדינו? מה הילדים שלנו חשים? מה החוויה שלהם מערבי הפסחים? חג הפסח מיוחד בהתייחסותו לילדים ולשונות שביניהם, שהרי כנגד ארבעה בנים דיברה תורה. דרכה של תורה לקצר ודווקא בעניין הבנים היא מאריכה. ללמדנו שהגישה החינוכית חייבת לקחת בחשבון את העומד מולנו. יש מהילדים כאלו שלהוטים לקחת חלק בנדיבות. יש שממש מתוסכלים - עד שיש לי זמן פנוי מלימודים אני נדרשת

יש מהילדים שמבקשים שנאמר להם מראש מה המחויבות שלהם וניתן להם מרחב פעולה להחליט מתי הם עושים זאת. ויש מהילדים שיכולים להכיל רק משימה אחת ולא פתוחים להקשבה עד לסיימה. זיהוי והקשבה לדפוס המתאים לכל ילד ייתן הרבה כבוד לכל אחד.

שיתפה אותי אמא בתסכול שלה לגייס את הילדים לעזרה בניקיונות. הילדים התריסו כלפיה שהיא לא מסוגלת לראות אותם יושבים לרגע. מיד היא מציבה מטלה חדשה ומבקשת ביצוע מיד. כאשר שאלתי מה הבסיס לאמירה של הילדים, שיתפה האם שיש הרבה עבודה ואכן לא הגיוני שיושבים בחוסר מעש.

אכן יש הרבה עבודה. המטרה אינה העבודה. המטרה היא לחלוטין גיבוש המשפחה וחיבור המצווה. ככל שנשכיל לתכנן ולהקשיב, כך נהפוך את ימי ההכנה לחג לחוויה מעצימה.

נכון לתכנן גם את ההווי המשותף. נכון להשאיר זמן פרטי לכל ילד. כדאי וחשוב לתת תפקיד יומי לאחראי פיננסי ופינוקיס. יש ערך למוזיקה מתאימה ולמנות אחראי יומי לפלייליסט.

ובתוך כל העשייה החשובה מומלץ לקבוע זמנים לתכנון ליל הסדר. מה ממשכים לעשות כבכל שנה. מה רוצים לחדש? תכנון מוקדם מתוך שיתוף והקשבה יהפוך את הכנות למשימה אהובה.

לקרצף את הבית. ויש כאלו שלא מסוגלים לשבת בבית עשה ברצף ומהר מחפשים עיסוקים בחוץ. ובכל זאת נרצה לגייס את כולם להכנות. יש חשיבות גדולה לשיתוף של כולם ולעשייה המשפחתית המשותפת. זה חלק מהזהירות המשפחתית המתגבשת. השותפות של כולם מחזקת את השייכות למשפחה. כיצד נתארגן לכך באופן שיצימח את הקשר המשפחתי ולא חלילה ההפך?

הבסיס הוא בשיתוף ובתכנון מראש. מומלץ מאוד לקיים מפגש עבודה עם כל הילדים. להציב יחד את כל רשימת המטלות הנדרשות ולחלק אותה בין חובה מוחלטת לבין רצוי אם נספיק. נכון יהיה להשאיר מרחב בחירה לכל ילד, לשבץ עצמו למשימות משותפות מעבר למשימה האישית שיש לכל אחד.

ההכנות לחג הם בגדר הכשר מצווה שיש לו ערך עצום, ונכון לשוחח על כך עם הילדים. הצבת מטרה חווייתית תיתן מוטיבציה לכולם.

חשוב וכדאי לתת לילדים לבחור מה רוצים לאכול בימים אלו. לאפשר לכל אחד להשפיע על התפריט המשפחתי וגם לקחת חלק בהכנתו. (מובן שיש גבולות מה אפשרי).

יש מקום לשמוע את הצרכים של הילדים. מה הם מבקשים להשיג בימים אלו ואיך ניתן לתת מקום גם לרצונות אישיים.

פרשת פקודי

בפרשת פקודי אנו מסיימים את ספר שמות ואת בנית המשכן. הפרשה מתארת את כל החמרים שנאספו לבנית המשכן וכליו.

ילדים יקרים, אתם יודעים מה מיוחד במשכן? משה רבנו עשה חשבון מדויק של כל הזהב, הכסף והנחשת שבני ישראל תרמו. למה? כי כשאנו עושים דברים לשם שמים, חשוב להיות ישרים ונאמנים.

חז"ל אמרו שכשמשכן היה מוכן, היה צריך להקים אותו. משה רבנו לא ידע איך לעשות זאת כי הקרשים היו כבדים מאוד! אמר לו הקדוש ברוך הוא: "אתה רק תחזיק בידים ואני ארים אותו". זה מלמד אותנו שלפעמים אנו נדרשים לעשות רק מה שאנו יכולים, והשם יעזור לנו להשלים את המלאכה.

כשהמשכן נגמר, ירד ענן ומלא כבוד ה' את המשכן. זה היה סימן שהשם שמח בעבודתם. גם אנחנו, כשאנו עושים מצוות בשמחה ובמסירות, השם שורה בתוכנו ובתוך ביתנו.

כל אחד מאתנו יכול לבנות "משכן קטן" בלב - כשאנו מתפללים, לומדים תורה, עוזרים לחברים ומכבדים את ההורים. שבת שלום!

ישי, ערוץ הילדים

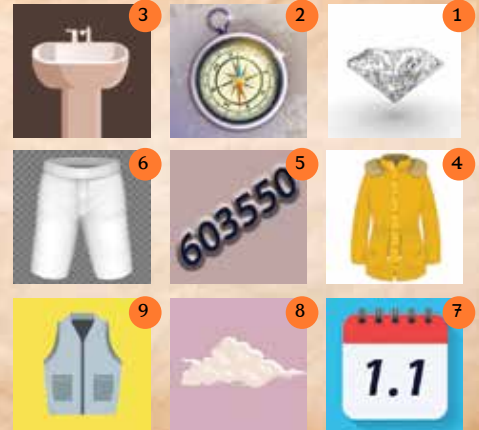
פקודי

ענו על החידות בדף הפרשה
באתר ערוץ מאיר לילדים
ואולי תזכו בפרס!

המונח בפרשה

מצאו למה התמונות רומזות

שאלות בפרשה

- מה היתה האבן הראשונה בטור הראשון שבחושן?
- מה היתה האבן האחרונה בטור האחרון שבחושן?
- לאיזה בגד-כהונה היתה שפה כדי שלא ייקרע?
- מה עשה משה כאשר ראה שמלאכת המשכן נעשתה כראוי?
- באיזה תאריך הוקם המשכן?
- מדוע משה לא היה יכול להיכנס לאוהל מועד?

המלצת השבוע

אל תפספסו את הפרקים החדשים בתוכנית "בול בפוני" באתר ערוץ מאיר לילדים!

חידה

מספר שאינו באמת מספר, ובעל-חיים שאינו באמת בעל חיים - ושניהם בבגדי הכהונה!

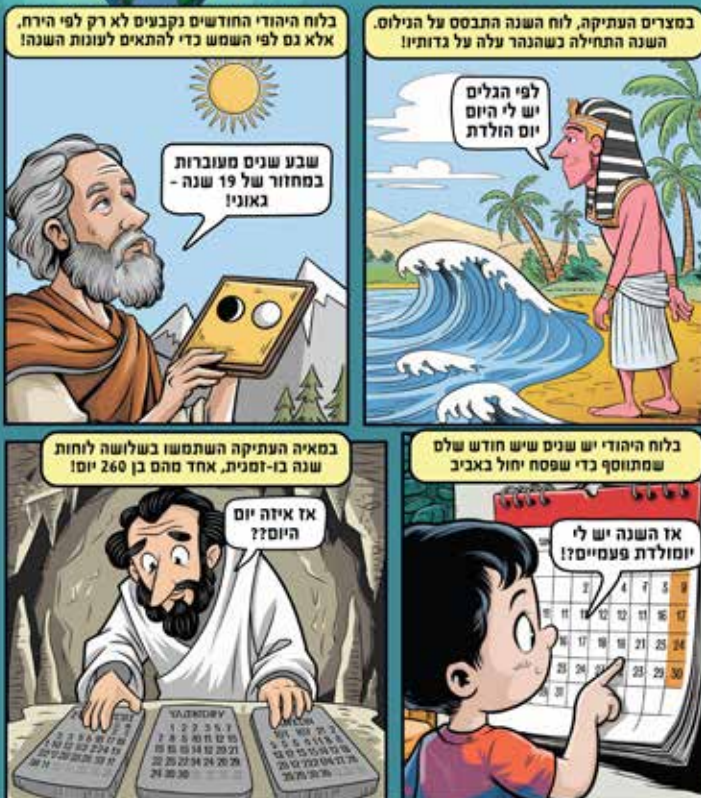
אמרתי לאמא שלי שבא לי ללכת לים או לבריכה, לא משנה מה, העיקר שיהיה מים ושמש. אז היא נתנה לי דלי ואמרה לי לצאת לשטוף את התריסים...

מה הקשר בין ברסלבר למכונית? 'אורות ותיקונים'...

הבריאה

מאת יוסי שחר

להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

ביפו, כשקיסר חדש עולה לשלטון, מתחילה ספירת שנים חדשה. כך יפני יכול לומר "נולדת" בשנה ה-3 לתקופת הייסוי

הידעת?

בכל פגישה גשמית ורוחנית הננו מוצאים את האור ואת הכלי, את הגוף ואת הנשמה. לפי ערך בהירות השגתו וטוהר רצונו של אדם, ככה מאיר עליו האור מתוך הכלי והנשמה מתוך הגוף. בפגישת המחשבות, אוצר הכל הוא יראת ד' ויראת העונש וההפחדה הרגילה, שהיא קרקע המשכן של האמונה המתפשטת לתקון העולם. לפי בהירות השגתו של אדם, ולפי קדושת מעשיו ורוחו, מתגלה הנשמה, השרויה בתוכיותה של יראה מוגשמת וגלומה זו, שהיא עטרת כל אידיאלי הרוח, הוד הכבוד, ויראת הרוממות, מעוז האהבה, ומקור נחלי כל השאיפות האידיאליות, כבירות החשק, המתרוממים עדי עד ברום עולמים. שמונה קבצים ה, סה

על סדר היום הרב שלמה אבינר

2. זמן תחיית המתים: כמובא ברמב"ם - באחרית הימים. מתי תהיה אחרית הימים? איננו יודעים כלל.
3. ההכרח האמוני לתחיית המתים: אנו מאמינים שד' גומל טוב לטובים. אז איך זה שישנם הרבה צדיקים שרע להם? אלא חייבים לומר - לעתיד יקומו, ויהיה להם טוב. ואם לא כן, ישנה בעיה עקרונית עם עיקרון ההשגחה, והגמול על המצוות. כמה הם הסובלים בעולם הזה, וכי מה אשמים כל מי שמת בשואה, ותינוקות רכים, וחולים, ומשותקים, והנהרגים ע"י מחבלים, ומי שאין לו ילדים, או שמתו ילדי, ועוד ועוד אסונות? איפה החסד האלוקי? אחרי תחיית המתים, יקבלו כל מה שלא קיבלו בעולם הזה. אמנם גם בעולם הנשמות יש שכר, אך אין שם גוף. ולכן, יקומו לתחייה, וייהנו בגופם, כמו שאחרים נהנו.
4. מי יקום? כל היהודים יזכו לקום בתחיית המתים לבד מאלה שעשו עבירות חמורות. אך יגיעו לשם אחרי מירוקים ותיקונים.

מה יקרה בתחיית המתים?

[רשם: דוד בן שושן]

ש: מהי תחיית המתים? האם זה משל לעולם הבא? או שאכן יקרה בעולם הזה? מי יחיה? איך יהיה מקום על פני הארץ לכל המתים מאז בריאת העולם? איך יקומו לתחייה: לבושים? צעירים או זקנים? שלמים או עם מומים כביום מיתתם? ומתי זה יהיה?
ת: התשובה לכל השאלות הנ"ל: איננו יודעים. אלו סודות של אחרית הימים. כפי שאומר הרמב"ם על אחרית הימים: "וכל אלו הדברים וכיוצא בהן לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו, שדברים שתומין הן אצל הנביאים, גם החכמים אין להם קבלה בדברים אלו אלא לפי הכרע הפסוקים ולפיכך יש להם מחלוקת בדברים אלו, ועל כל פנים אין סודו הווית דברים אלו ולא דקדוקיהן עיקר בדת ולעולם לא יתעסק אדם בדברי ההגדות ולא יאריך במדרשות האמורים בעניינים אלו וכיוצא בהן ולא ישימם עיקר שאין מביאין לא לידי יראה ולא לידי אהבה" (הלכות מלכים ומלחמותיהם יב ב). אך בכל זאת, גם אם איננו יודעים מה יהיה, חובה עלינו להאמין בתחיית המתים. אחד מי"ג

שליחת הציבור שלכם
מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? **איתנו אתם יכולים!**

הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
הדרכת מדרשות בבתי הכנסת
בניית דעות
דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

לפרטים: 052-8908518
00528908518@gmail.com

הרב חגי לונדן ר"מ במכון מאיר

העניין כי זוהי מדינה שהיא "יסוד כיסא ה' בעולם" (הרב קוק) - גם לא מתנה את השותפות שלו במדינה בתנאים אלו או אחרים. השנה וחצי האחרונות חידדו יותר ויותר מיהו הציבור שממלא פקודות למען העם והארץ. ציבור, שלמרות שגורש מגוש קטיף, למרות שהתריע חזור ושוב על הסכנה במדיניות השמאל, למרות שסופג הסתה על בסיס יומי מבריוני תקשורת - נשאר נאמן למסורת ולמדינה - ומשלם בדמו על הגנת העם והארץ. ציבור שבלבבו משכן בונה להדר כבודו. ועתידה בת קול לפוצץ בראשי הרים ולהכריז: כל מי שפעל עם א-ל יבוא ויטול שכרו.

כן המפקד!

לאחר פרשיות קודמות שבהן תוארה באופן תיאורטי מלאכת המשכן, פרשת פקודי סופרת ("פוקדת") את כלי המשכן אחד לאחד ומספרת על ביצוע המלאכה בפועל. מכאן הגיעה המילה "פקודה" - הצבעה (ספירה/ פקידה) על משימה מסוימת וציווי לביצועה. מילוי פקודה תלוי בתחושת השייכות שיש לנו במערכת שמעניקה את הפקודה. מי שלמשל אינו מרגיש שייכות למדינת ישראל ונמצא כאן רק משיקולים אינטרסנטיים - גם מוצא עצמו מאיים בסירוב פקודה או בירידה מן הארץ כאשר משהו לא מוצא חן בעיניו. מי שמרגיש שייכות למדינת ישראל כי זוהי מדינתו של העם היהודי - ובעומק

הגדה של פסח
בדרך אמונה בחורתי

על מלחמת חרבות ברזל - פירושים, דברי תורה וד. חיווך מרבתינו הק' וחיינו הק', ובראש מו"ר הג"ר שלמה אבינר ומו"ר הר"ר דוד ג'אמי מאת הרב מרדכי ציון

250 עמ', כ. קשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il
ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה בדי"ס ספרים רח' אבן ישראל 3 ירושלים